

BAD AND BED BUGS

Over het nut en onnut van moderne media wordt verschillend gedacht. Feit is dat de nieuwe generaties jongeren daar heel anders mee omgaan dan hun ouders. Ik zelf (toch geen echte digibeet) ben nog van de generatie die de computer ziet als een welkome aanvulling voor het opslaan van informatie en het voeren van zakelijke communicatie, veelal werkgerelateerd. Mijn kinderen gebruiken LinkedIn, Twitter en Facebook om zichzelf

FOTO: R. KLEIJNERS

schijnlijk ook lichaamsgeur. Vanaf de Middeleeuwen zijn allerlei middelen ingezet ter bestrijding van het ongedierte, variërend van arsenicum, cyanide, buskruit tot kerosine. Met de komst van de centrale verwarming in het begin van de twintigste eeuw bleef de bedwants het gehele jaar door actief en namen de aantallen verder toe. Betere hygiëne, het koken of stomen van beddengoed, het bevriezen van kleden, de bedwants overleefde

te profileren op het internet. Het aantal vrienden is belangrijk, de boodschap doet er minder toe. Iedereen wil gezien en gehoord zijn en daarmee in zijn uniciteit bekend worden. Mijn kleinkinderen zullen nog een stapje verder in de digitale wereld zetten, zij zullen waarschijnlijk in het net gaan leven. Ik vraag me af of dat geen enorm verlies aan fysieke evolutiekracht zal opleveren en of er nog een terugkeer mogelijk zal zijn naar 'het normale leven'.

Echter, in het dierenrijk zie je soms ook dieren vanuit een verloren positie terugkomen en ecotypen ontwikkelen die zich bewonderenswaardig aanpassen aan een nieuw milieu. Een goed voorbeeld is de Steenmarter die het in Nederland, na een mindere periode, boven verwachting goed doet door zich aan te passen aan een urbane omgeving.

Andere wezens, die eigenlijk al sinds mensenheugenis aan nederzettingen van mensen zijn gekoppeld, zijn iets minder aibaar. Ik heb het over wandluizen, bedwantsen of bed bugs die eveneens aan een opmerkelijke comeback bezig zijn. Onderzoek door de Amerikaan K. F. Haynes heeft uitgewezen dat er al bewijzen voor de aanwezigheid van deze soortgroep zijn bij de oude Egyptenaren, ruim 3500 jaar geleden. De theorie is dat ze de menselijke bewoning hebben geïnfiltreerd in de tijd dat de eerste mensen grotbewoners werden en hun zwervend bestaan geleidelijk opgaven. Waarschijnlijk zijn ze binnengevlogen met vleermuizen, hun oorspronkelijke gastheren. Pas echt naar hun zin kregen de beestjes het op het moment dat we letterlijk onder de wol gingen. Sinds die tijd zijn we in toenemende mate door de bedwants geterroriseerd. Terwijl ze zich overdag op warme plekken (in matrassen, beddengoed of kleding) schuilhouden, komen ze 's nachts tevoorschijn om zich tegoed te doen aan menselijk bloed, daarna de bedbewoner jeukend en krabbend tot de volgende nacht achterlatend. Bewezen is dat ze worden aangetrokken door een verhoogd kooldioxidegehalte, lichaamswarmte en waar-

het allemaal. Pas met de komst van DDT in de jaren veertig van de vorige eeuw leek een definitief einde te komen aan de plaag. Bedwantsen golden vanaf de zeventiger jaren als uitgestorven in de westerse wereld.

Ze maakten evenwel direct na 2000 hun rentree. Dit wordt toegeschreven aan de grotere menselijke mobiliteit. Thans brengen de beestjes in onze sensitieve wereld opnieuw slapeloosheid en stress. Ook is aangetoond dat de bedwants drager en overbrenger is van de gevaarlijke MRSA-bacterie. Het *sleeping with the enemy* wordt een strijd tussen leven en dood. Het gekoppelde sociale taboe maakt bestrijding tot een onmogelijke zaak.

Is dit een metafoor voor het leven op het internet? Software bugs hebben in de echte wereld al herhaaldelijk voor dood en verderf gezorgd door computers te laten falen. We zijn in een stadium waarin het uitvallen van het internet van het ene op het andere moment zorgt voor totale economische chaos. Er zullen weinig personen resistentie hebben opgebouwd tegen een dergelijk voorval. Mogelijk alleen zij die nog volledig selfsupporting zijn en nooit met het medium in aanraking zijn geweest.

Maken bugs en virussen binnenkort ook het virtuele leven onmogelijk? Dat wens ik mijn kleinkinderen niet toe. Maar nog veel meer gun ik hen fysieke warmte. Want laten we eerlijk zijn: het internet is niet de plek voor het uitdragen van genegenheid en diep intermenselijk contact. Daarvan zijn de foute voorbeelden te legio, tot moord en kindermisbruik toe. Wat mij betreft gun ik hen meer die al dan niet geïnfecteerde oude bedstee. Want wat is er lekkerder dan een gemeenschappelijk bed dat je deelt met je geliefde en leidt tot de aanschaf van een nieuwe buggy?